

СЕЛО ДОБРОГОСТІВ: БІБЛІО- ІСТОРИОГРАФІЧНИЙ ОГЛЯД ЛІТЕРАТУРИ

Вивчення місцевої історії є складовою історичної науки. Знання про минуле населеного пункту відображене в історичних джерелах, а також виражене в народних переказах, місцевій топоніміці. Все це – основа історичної традиції, яка виступає інтегруючим компонентом духовного зв'язку різних поколінь і є фундаментом формування національної самосвідомості людини.

Метою цієї роботи є узагальнення відомостей стосовно окремо взятого села, які викладені у різноманітних публікаціях. Їх автори – вчені, краєзнавці, журналісти, громадські діячі. Власне ті, хто своєю працею не дає згаснути живильному джерелу людської пам'яті.

Село Доброгостів, яке нині адміністративно знаходиться в Дрогобицькому районі Львівської області, розташоване у підніжжі Карпатських гір на відстані 12 км на південний схід від Дрогобича. Сьогодні – це достатньо великий населений пункт, де проживає понад 3 000 чоловік.

Історичний розвиток села Доброгостів, особливості його громадсько-культурного, соціально-економічного життя висвітлені в публікаціях різного спрямування. Зокрема, варто виокремити видання історико-мемуарного характеру, в яких відображення історичних подій здійснюється крізь призму власних спогадів. Окрему групу становлять наукові розвідки, результати яких викладені в тематичних дослідженнях, присвячених різним аспектам життя доброгостівчан та їх культури. Ще один блок робіт становлять численні статті, опубліковані у різних збірниках, журналах, газетах. У їх змісті містяться окремі факти стосовно села чи відомості, пов'язані з життям його вихідців.

Враховуючи, що краєзнавство як галузь наукових знань має комплексний характер, слід зауважити, що ця ж риса властива і тому обсягу літератури, яка стосується окремо взятої території. Саме тому її огляд матиме тематичний характер.

Видання з історії села, спеціально присвячені Доброгостову, вийшли друком відносно недавно, в часи незалежної України. Причому, варто відзначити, що їх автори, не будучи професійними істориками, на схилі літ відчували внутрішню духовну потребу залишити свої спогади про реалії людського життя. Викладені у формі мемуарів, вони матимуть неоціненне значення для майбутніх поколінь доброгостівчан і виступатимуть цінним джерелом для наступних історичних досліджень.

Першою у числі цих публікацій була праця вихідця із Доброгостова Івана Іванцюри, котрого життєва доля привела у Велику Британію. У 2001 році він опублікував нарис з історії села¹. Ця подія привернула увагу журналістів². Автора було відзначено дипломом лауреата XI літературознавчого конкурсу імені М. Утриска³. Про це також писала й україномовна британська газета⁴. Детальний аналіз згаданого нарису зроблений у відповідній рецензії⁵. При цьому варто зауважити, що незважаючи на достатньо узагальнений і, здебільшого, відірваний від села опис давнього історичного періоду, матеріали, які охоплюють першу половину ХХ ст. детально розкривають картину сільського життя, містять численні факти щодо життєвих реалій людей того часу.

Аналогічне значення має й інша праця цього ж автора, в якій Іван Іванцюра показав життєву долю своєї родини на фоні історичних подій упродовж всього ХХ ст.⁶ І тому вона важлива для розуміння всієї складності, драматизму історії України упродовж цього часу. Більш детальний її аналіз також зроблений автором статті в опублікованій рецензії⁷.

Ще одним виданням, у якому розкрито життя dobrogostivchan першої половини ХХ ст., є спогади Григорія Гарасим'яка. Ця праця містить низку невеликих за обсягом, але достатньо змістовних нарисів історичного та етнографічного спрямування⁸.

Основна частина dobrogostivознавчої літератури – це різні за спрямованістю публікації. Розпочнемо аналіз із робіт географічного спрямування. Їх небагато. Водночас у наявних розкрито природно-географічні особливості місцевості, де знаходиться Доброгостів, які подані в контексті аналізу специфіки території Дрогобиччини⁹. Серед природних багатств виокремлюють Доброгостівське родовище калійної солі¹⁰. Про існування у селі соляних криниць пише В. Верган¹¹.

У краєзнавчих дослідженнях найкраще висвітлена історична тематика. Коло проблем, яке знайшло відображення в них, достатньо широке. Зокрема, одним із найбільш дискусійних є питання щодо датування початку існування населеного пункту.

Історичні витоки села кореняться в глибині століть, і тому питання щодо заснування Доброгостова в науковій літературі показано неоднозначно. Найдавніше заглиблюється в історію села Іван Пасемко, котрий висловлює міркування про існування села ще в VI ст. При цьому вчений, заручившись авторитетом знаного історика Ореста Мацюка, покликається на “*Slownik geograficzny Krolestwa Polskiego i innych krajow Slowianskich*”. Дослідник стверджує, що село засноване з наказу грецького імператора Юстиніана, котрий очолював Східну Римську імперію у 527 – 565 роках¹², уважаючи його “північним форпостом Візантійської імперії”¹³. Ті ж самі думки він же переповідає і в рецензії на 4 том “Дрогобиччина – земля Івана Франка”¹⁴.

Ці міркування були висловлені у протигагу думкам Григорія та Івана Гарасим'яків, котрі подали дату першої згадки існування села – 1175 рік, причому не вказуючи витоків цієї інформації¹⁵. Цю ж думку один із них висловив і в окремому виданні¹⁶.

Недалеко від цієї дати відійшли і дрогобицькі краєзнавці Роман Пастух, Петро Сов'як та Ігор Шимко, котрі також бездоказово стверджують, що село було засноване у 1210 році¹⁷. Автори пов'язують виникнення села з легендарним містом Бич, яке згідно із переказами, знаходилося в урочищі Метище у двох кілометрах на захід від села¹⁸.

Звичайно, ці міркування узгоджуються з тим, що Галицьке Передкарпаття – давня заселений регіон. Однак, в історичній науці прийнято відраховувати початок історії населеного пункту від часу першої згадки його назви в писемних пам'ятках, з часу з якого можна прослідкувати лінію його безперервного історичного розвитку. І тому, висловлені думки, швидше за все, мають гіпотетичний характер.

Відомості щодо згадки назви села Доброгостів у письмових джерелах дещо пізнішого періоду містяться у праці українських мовознавців Марії Демчук і Михайла Худаши, авторів наукового дослідження стосовно походження назв населених пунктів Карпатського і Прикарпатського краю. У відповідній довідці вони вказують 1434 рік як час, коли вперше згадується особова назва села у написі “*Dobrogostowski*”, покликаючись при цьому на “*Slownik staropolskich nazw osobowych*”¹⁹. Теж саме, причому без вказування вихідного джерела, переповідає Іван Іванцюра²⁰. Володимир Галик, наводячи зміст цієї ж інформації, недоречно покликається на І. Іванцюру, інтерпретує назви Доброгостів

і Доброгосще як такі, які стосуються одного і того ж села²¹, хоча це прямо не впливає із дослідження згадуваних мовознавців.

Чітку дату заснування Доброгостова – 1517 рік – вказує у своїй монографії відомий львівський історик, авторитетний фахівець з історії сільського суспільства Галицького Прикарпаття XVI – XVIII ст. професор Василь Інкін. За матеріалами дослідника, село було засноване без королівського надання на так званому волоському праві²².

Одним словом, розбіжності, які існують у визначенні дати заснування села, лише підкреслюють необхідність задокументованого підходу до висловлювання історичних суджень. При цьому важливим є публікація відповідних писемних пам'яток, які б безперечно засвідчували реальну історичну подію.

Окрему групу краєзнавчих досліджень становлять статті джерелознавчого спрямування, в яких у науковий обіг вводяться архівні матеріали. Відомості з історії с. Доброгостів періоду XVI – XVIII ст., в часи перебування Галичини у складі Польської держави, містяться в адміністративно-правових та статистично-господарських документах, які стосуються Дрогобицького староства, у складі якого було село. Як зазначають дрогобицькі історики Ігор Смуток і Леонід Тимошенко, добрі знавці писемних пам'яток цього періоду, ці джерела є однотипні за формою і характером уміщеної інформації, в яких наявні відомості стосовно соціальної структури населення, економічно-господарського, громадського життя²³. Частина з цих джерел опублікована польськими вченими²⁴. Окремі пам'ятки стали доступні широкому загалові завдяки публікації в Дрогобицькому краєзнавчому збірнику²⁵. Крім самих текстів документів, важливе значення мають і коментарі до них. Зокрема, у передмові до публікації люстрації 1765 року, вчені на прикладі села Доброгостів роблять зауваги, важливі для порівняльного аналізу²⁶.

Відомості з історії Доброгостова періоду XVII ст., які подані в контексті характеристики господарського і демографічного потенціалу Дрогобицького староства та всієї Перемиської землі і втраг, що були результатом численних татарських нападів та походу Б. Хмельницького в Галичину у 1648 році, містяться в публікаціях польського історика Анджея Гліви²⁷.

Важливе значення для розуміння сільського суспільства Галицького Прикарпаття періоду XVI – XVIII ст. має монографія відомого львівського історика Василя Інкіна, в якій автор аналізує суспільно-правові, соціальні, господарсько-економічні міграційні процеси в регіоні. Використовуючи архівні матеріали, вчений унаочнює тогочасну дійсність, у тому числі покликаючись на факти з історії села Доброгостів²⁸.

Руйнацією Польської держави унаслідок її поділу сусідніми імперіями розпочався новий період в історії Галичини, коли край увійшов до складу Австро-Угорщини. Історія села Доброгостів кінця XVIII – XIX ст. є практично не дослідженою.

Перша половина XX ст. – це буремна епоха в історії нашого народу, стрижнем якої були національно-державотворчі устремління українців. Доброгостівчани були активними учасниками всіх історично значущих подій. І тому в публікаціях, в яких розкривається сутність цих процесів, наявні і численні відомості, які подають конкретні факти з історії села.

Про події I світової війни в околицях с. Доброгостів свідчать матеріали, в яких йдеться про боротьбу за Дрогобич між австрійськими і російськими військами восени 1914 року. Участь у цих боях бере і легіон Українських січових стрільців. Інформація про бій усусів з росіянами 21 жовтня 1914 року в околиці села міститься в історичному дослідженні Осипа Думіна²⁹. Під час цього бою був поранений стрілець Зенон Се-

нюта, про що свідчить “Лист втрат Легіону УСС”³⁰. Ці факти включені також у зміст краєзнавчого дослідження стосовно Дрогобиччини³¹. Про це ж йдеться і в статті, опублікованій в діаспорному краєзнавчому дослідженні³². Про бойові дії січовиків на Дрогобиччині, зокрема бої в околицях с. Доброгостів сотні, очолюваної Іваном Коссаком, писали і Михайло Сеньків та Сергій М’ясоєдов³³.

Як важливе історичне джерело слід розглядати і періодику. На сторінках різних видань міститься різнопланова інформація стосовно співучасті dobrogostivchan у громадсько-суспільному житті краю. Зокрема, у газеті “Дрогобицький листок”, яка була друкованим органом Повітової управи в Дрогобичі – місцевого представництва Української Національної ради періоду ЗУНР – міститься інформація про те, що у травні 1919 року селяни Доброгостова прилучилися до збору пожертв воякам Української галицької армії³⁴.

Вагомою віхою в дослідженні історії Дрогобиччини став вихід чотирьохтомника “Дрогобиччина – земля Івана Франка”, перші три томи якого вийшли стараннями української діаспори. У публікаціях, поміщених у цьому виданні, наявні і численні факти з історії Доброгостова. Зокрема Віктор Паславський, згадуючи життя на теренах краю перед Листопадним чином, відзначає активну діяльність в регіоні “Народного дому”, філії “Просвіти”, розгортання економічної співпраці українських кооперативів тощо. У діяльності таких установ брали участь і селяни навколишніх сіл. Серед них був і виходець із Доброгостова Жагалак³⁵.

Економічне життя галичан у міжвоєнний період характеризувалося малоземеллям, безробіттям. Так, житель с. Улично Михайло Терлецький у своїх спогадах відзначає, що чимало dobrogostivchan наймалися слугами до заможних господарів³⁶. Він же свідчить про надзвичайно поганий стан доріг в краї. За його словами, гостинець із Дрогобича до Улична через Стебник і Доброгостів був у такому поганому стані, що навесні чи восени під час дощів по ньому було тяжко доїхати. На його думку, може це і врятувало селян від вивозу на Сибір навесні 1941 року³⁷.

Про розвиток кооперації на Дрогобиччині в міжвоєнний період пише Іван Скочиляс. Із наведених автором даних видно, що кредитовий кооператив в селі за балансовою сумою був на 13 місці на теренах Дрогобиччини³⁸. Він же відзначає заслуги уродженця Доброгостова Івана Гарасим’яка в розвитку споживчої кооперації в краї³⁹. А як це відбувалося безпосередньо в селі, на прикладі конкретної діяльності людей описує Г. Гарасим’як⁴⁰.

Злиденні умови існування селян були причиною їх виступів на захист своїх соціальних і економічних прав. Такі явища в суспільстві мали загальний характер, і dobrogostivchani брали активну участь у цих процесах. Так, під час створення антиподаткових і антишарваркових комітетів в Галичині такі ж були організовані і в Доброгостові, про що пише Михайло Савчин⁴¹. У цій же статті автор відзначає dobrogostivських лісорубів, котрі, захищаючи свої економічні права, провели у 1935 році двотижневий страйк, який завершився на користь страйкарів⁴².

Доброгостівчани брали активну участь у громадському житті краю. Зокрема, про участь вихідців із села в святковому зібранні філії Союзу українських купців і промисловців, що відбулася 9 травня 1937 року в Дрогобичі, пише Володимир Нестерович. Після Богослужіння в церкві Святого Юрія учасники зійшлися в місцевому ресторані “Зоря”, де обговорювали свої питання. Серед тих учасників було і 2 мешканця села, а один із них – М. Клепач – виступав і “закликав до згоди і праці всіх купців Дрогобиччини”⁴³.

Важливим осередком громадсько-культурного життя в Галичині першої третини ХХ ст. було товариство “Просвіта”. Однією із форм діяльності цього об’єднання стало заснування по селах читалень. Така діяла і в Доброгостові. За даними звітів 1906 – 1907 рр. сільська бібліотека налічувала 105 книг. Членами товариства було 96 чол., а головою сільських просвітян був Василь Мотуз⁴⁴. Напередодні Другої світової війни читальня знаходилася у побудованому великому власному домі. У селі діяв театральний гурток, функціонували самоосвітні гуртки. Урочисто селяни відзначили 70-річчя з дня заснування товариства “Просвіта”, в якому брав участь і відомий громадський діяч Дрогобиччини Степан Витвицький. Фотографія цього зібрання опублікована в першому томі “Дрогобиччина – земля Івана Франка”⁴⁵. Про історичне значення “Просвіти”, географію поширення просвітянських установ пише також і Тимофій Бордуляк, голова Дрогобицької філії цього товариства, відновленого після здобуття незалежності України. У його праці згадується і просвітницька діяльність мешканців села⁴⁶.

Цікаву картину життя доброгостівчан міжвоєнного періоду показано у спогадах Григорія Гарасим’яка. Автор, будучи на той час молодою людиною, описує активну діяльність молоді у проведенні освітньо-культурної роботи⁴⁷.

Культурне життя Доброгостова у міжвоєнний період ілюструє також наявність у селі духового оркестру, який, наприклад, грав на фестинах, що проводило товариство “Сокіл”, які відбувалися у с. Снятинка⁴⁸.

Драматичний період в історії України – це період Другої світової війни та наступна національно-визвольна боротьба українців. Про те, що відбувалося в селі в ті роки, пише Г. Гарасим’як⁴⁹. Один із нарисів цього ж автора присвячений активному учасникові ОУН Миколі Жагаляку⁵⁰. У літературі наявні відомості про активні бойові дії УПА в околицях села Доброгостів. Про це свідчать матеріали, опубліковані в “Літописі УПА”⁵¹. Ці ж дані використали і упорядники збірника “Дрогобиччина – земля Івана Франка”⁵².

Суспільно-політичні, соціально-економічні, культурні процеси, які відбувалися в краї в період радянської влади, відображені на сторінках газети “Радянське слово, яка свого часу була обласною, а згодом районною газетою. Перегляд цього видання за перше повоєнне десятиліття дає можливість стверджувати, що на його сторінках було поміщено чимало статей із характеристикою різних аспектів життя доброгостівчан. І хоча досить часто вони помітно пронизані ідеологічно-пафосним тоном тогочасної дійсності, але все ж таки на їх основі можна охарактеризувати реальність тих часів. Так, наприклад, на початку 1946 року комуністичні ідеологи намагалися на прикладі доброгостівських лісорубів розгорнути масштабну компанію за дострокове виконання планів заготівлі і вивезення лісоматеріалів. Рішення про це приймалося на рівні обласних органів влади⁵³. У газеті було вміщено статтю на популяризацію цього починання⁵⁴. У наступних номерах надруковано численні замітки працівників лісгоспів регіону на підтримку починання працівників Доброгостівського лісництва.

У газетних статтях можна простежити особливості післявоєнного села. Наприклад, у статті, опублікованій 8 січня 1950 року, автор, критикуючи діяльність сільської ради, яка не надто активно зміцнювала 2 місцеві колгоспи, зауважує, що в селі нема партійної і комсомольської організації⁵⁵. Це свідчить про існування пасивного спротиву новій системі і труднощі при утвердженні радянської влади.

Тим самим, на прикладі цих публікацій можна бачити ідеологічно-комуністичну обробку населення Галичини, а з другого боку із них можна почерпнути інформацію про

повсякденне життя людей, їх працю, дозвілля, побут. Наведені відомості ілюструють відносно невеликий відрізок часу. Тому краєзнавців ще чекає клопітка праця із виокремлення численних фактів із життя села Доброгостова, які містяться в регіональній та центральній пресі.

Вагомим здобутком краєзнавців радянського часу є багатотомне видання “Історія міст і сіл України”. Однак замітки стосовно історії сіл носять загально декларативний характер, що видно і на прикладі відомостей про село Доброгостів⁵⁶.

Про участь доброгостівчан у процесах національного відродження та відновлення Української держави наприкінці ХХ ст. міститься небагато інформації в літературі. Зокрема, про село в контексті складних міжконфесійних взаємини в ході відновлення діяльності Української греко-католицької церкви в краї йдеться в статті о. Мирона Бендика⁵⁷. Як це все відбувалося безпосередньо залишив свідчення Г. Гарасим’як⁵⁸. Про створення Товариства української мови на Дрогобиччині пише Роман Пастух, відзначаючи при цьому роль доброгостівчанина Мирослава Лунишина як одного із організаторів установчих зборів⁵⁹. Реалії суспільно-політичних змін, які відбувалися в селах Дрогобицького району на зламі 80-90 – х років ХХ ст., аналізує Тарас Русин, у тому числі наводючи факти і з життя Доброгостова⁶⁰.

Здійснюючи огляд краєзнавчої літератури, присвяченої Дрогобиччині, де міститься інформація про село Доброгостів, хочеться звернути увагу на двотомник із дуже промовистою назвою “Дрогобиччина: свідки епох”, підготовлений місцевими краєзнавцями Романом Пастухом, Петром Сов’яком та Ігорем Шимком. У розкішному з поліграфічного погляду виданні, поміщені статті про населені пункти району, які доповнені численними фотографіями пам’ятних та цікавих об’єктів краю. Не аналізуємо зміст цієї праці в цілому, однак на прикладі статті про Доброгостів⁶¹, яка поміщена в першому томі, варто відзначити широку ерудицію авторів, що не поєднується з глибоким пізнанням специфіки села, особливостей його історичного розвитку та етнокультурних надбань. Це видно на прикладі незадокументованих суджень, які містяться у тексті, у прагненні до штучного поєднання різних етнічних утворень, достатньо вільному потрактуванні окремих топонімів, умовної прив’язки місцевих географічних назв до іншомовних слів тощо. А особливо беззмістовними виявилися статті про Доброгостів та Бистрий в другому томі цього видання⁶². Повторення інформації, яка вже публікувалася в першому томі, а також поверхневі, суб’єктивні враження від візуального обстеження села при відсутності матеріалів, записаних із уст місцевих жителів, не дають достатніх уявлень про культуру, традиції села, його фольклорні надбання.

Своєрідним ключем до розуміння історичного розвитку населеного пункту, його заселення, характеру господарської діяльності, особливостей культури тощо є місцева топоніміка, яка виражена в найменуванні села, його окремих частин, назвах рік, полів, ділянок лісу. Цей аспект також привертав увагу дослідників.

Серед питань доброгостівської топоніміки найбільш дискусійною є проблема походження назви села, у трактуванні якої виокремилися два підходи. Причому, характерним є те, що одні автори, не займаючись ономастикою професійно, переповідають версію стосовно етимології слова “Доброгостів” базуючись на фольклорній традиції. Натомість мовознавці пояснюють походження назви населеного пункту з наукового погляду.

Народна версія пояснення назви села пов’язана з тим, що через село проходить дорога від Стрия до Дрогобича. Рухаючись із заходу на схід біля села Гірне можна звернути у напрямку сіл Сколівщини чи далі на Закарпаття і в Угорщину. По цьому

шляху торговці переганяли в Центральну Європу худобу, закуплену в селах Карпатського краю. Тим же шляхом із Угорщини гнали коней, везли на захід із Закарпаття і Передкарпаття сіль, дерев'яні вироби тощо. Таким чином, це був шлях, по якому здійснювалася міжнародна торгівля.

Саме на цій основі виникає фольклорна традиція пояснення назви села, яка виражена у топонімічному переказі. У відповідності із ним, походження найменування Доброгостова відноситься до часів середньовіччя. Тоді «як нападали давно ще татари на наші землі, багато людей дуже бідувало. Лишалися без хат, не мали що їсти. Приходили до тих сіл, які обминули татарські загони, і просили допомоги. Дуже славилася своєю гостинністю наше село. Тут кожному, хто потребував підтримки, чим лише могли, допомагали, а бодай погостили чим могли, бо голодували люди. Тому й село назвали Доброгостів. То від слова «добре гостять». А де тепер Уличне, не йшли, бо казали, що там «лячно». Від того й село так назване». Цей переказ був записаний від місцевої мешканки Ганни Жагаляк відомим фольклористом Григорієм Дем'яном ще у 1974 році. Текст запису зберігається в архівних фондах Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології НАН України⁶³. Згодом він був опублікований у фольклорній збірці⁶⁴. Дещо пізніше його ж включив до свого топонімічного збірника і Василь Сокіл⁶⁵. Таке трактування і досі збережене в народній пам'яті і є поширеним серед сучасників.

Базуючись на наведеному вище переказі, автори низки публікацій власне і виводять назву села від словосполучення «добре гостять», аргументуючи свій висновок співзвучністю цієї фрази і слова «Доброгостів», та інтерпретують її у різних варіантах⁶⁶.

Однак ця версія не підтримана сучасними українськими мовознавцями. Зокрема, такі вчені як Михайло Худаш і Марія Демчук назву села виводять від давнього слов'янського імені «Доброгость» і його появу відносять до давньоруських часів⁶⁷. Така ж думка присутня і в праці польського дослідника Владислава Макарського⁶⁸. Подібний підхід застосовує Михайло Рожко, пояснюючи походження наскельної назви «Тустань». При цьому вчений зазначає, що «в даному регіоні побутують й інші давньослов'янські двочленні структурні топоніми», і як приклад вказує с. Доброгостів⁶⁹.

Що стосується інших місцевих назв, то для їх вивчення найбільше зробив Іван Пасемко, котрий провів докладний аналіз оронімів, гідронімів села. Будучи уродженцем Доброгостова, дослідник змалку був знайомий із цими найменуваннями, розуміючи їх сутність⁷⁰. Висновок ученого є чітким: «практично всі назви двох згаданих топонімічних (ономастичних) груп відбивають не лише українську природу чи походження найменувань, але й засвідчують їхній архаїчний характер»⁷¹. Саме тому дивує вільне пояснення деяких доброгостівських найменувань, яке здійснили Роман Пастух, Петро Сов'як та Ігор Шимко, вдаючись до надмірної міфологізації у трактуванні окремих назв, побачивши у місцевій топоніміці аварські, гунські і навіть таджицькі сліди⁷².

Важливим напрямком у вивченні історії села є дослідження історії місцевої церкви, існування якої за даними Володимира Слободяна простежується із 1589 р. Довідка, викладена автором, містить важливу інформацію щодо датування реставраційних робіт, які проводили в храмі місцеві мешканці, зведення нових будівель церкви⁷³.

Однак, мабуть, окремі дати, які наведені у згаданому виданні, потребують відповідного уточнення. Наприклад, автор вказує, що сільська дерев'яна церква, збудована у 1849 році, згоріла у 1870 році. Натомість у львівській газеті «Слово» за 1868 рік поміщена замітка під назвою «Посвячення церкви в Доброгостові», в якій подано інформацію про посвяту новозбудованої дерев'яної церкви. Цікавим є її опис, який

унаочнює місцеві архітектурні традиції. Автор вказує прізвища селян, котрі своєю активною працею спричинилися до її спорудження⁷⁴.

За матеріалами В. Слободяна, нині діюча церква мурована в 1895 році. Тоді ж звели і муровану дзвіницю. Різьблений іконостас, укритий позолотою був виготовлений 1908 року Стефаном Беєм, майстром із Самбора⁷⁵. Освячення церкви в честь святого Миколая відбулося в 1912 році⁷⁶.

Така ж інформація з історії сільської церкви міститься і в праці Івана Іванцюри. Крім того, автор додає перелік dobroгостівських священників, котрі виконували свій душпастирський обов'язок, починаючи із 1877 року, згадує низку сільських дяків⁷⁷.

Історія сільської церкви викладена Г. Гарасим'яком в нарисі "Релігійність нашого села", поміщеному в згадуваному вже збірнику спогадів. Базуючись на матеріалах "Шематизму...", краєзнавець простежує почерговість сільських священників, починаючи із 1828 року⁷⁸.

Важливим джерелом відомостей з історії села і місцевої церкви є "Шематизми..." – церковні інформаційно-довідкові збірники, які видавалися єпархіальними управліннями. У них наявна інформація з історії церкви, біографічні дані про священників, котрі несли душпастирський обов'язок в селі, матеріали стосовно опису церковних маєтностей тощо. Наприклад, щодо останнього, то станом на 1926 рік сільській церкві належало 36 арів городу, 33,9 га поля, 30,7 га лук, 1 га пасовища⁷⁹.

Про становище в церкві на Дрогобиччині напередодні Другої світової війни пише Іван Фур. У своїй статті на основі даних, почерпнутих із "Шематизму...", автор наводить відомості стосовно чисельності мешканців села Доброгостів, подає інформацію про тогочасного пароха Теодора Банаха⁸⁰.

У "Шематизмах...", виданих у міжвоєнний період, містяться відомості щодо чисельності мешканців села, їх віросповідання, а значить, і національної структури⁸¹. Зокрема, щодо чисельності населення, то напередодні Другої світової війни у селі проживало 2442 українців. Також тут мешкали 115 чоловік латинського обряду, 86 євангельських німців, 12 євреїв. На прилеглому до села хуторі Бистрий проживало 210 чоловік⁸².

Осібнo в краєзнавстві виділяється тема "Історія шкільництва". Чимало відомостей із неї міститься в нарисі І. Іванцюри⁸³. Багато освітянської інформації дослідник знайде на сторінках місцевої періодики, де публікувалися замітки стосовно шкільного життя. Наприклад, про прагнення дітей до знань свідчать результати екзамену з арифметики учнів 4 класу, що був проведений першого повоєнного року. Так, 13 школярів одержали "відмінно", 7 – "добре" і лише 4 – "задовільно"⁸⁴.

Факти про здобутки сільської школи наявні в статті, яка опублікована в краєзнавчому збірнику. Зокрема, Любомир Ліщинський відзначає високу майстерність шкільного хору із с. Доброгостів⁸⁵.

Актуальною науковою проблемою є вивчення психолого-педагогічних аспектів функціонування шкільного колективу. У цьому плані цікавим є висвітлення міжособистісних взаємин дітей молодшого шкільного віку на прикладі учнів Доброгостівської школи, що було викладено в статті Ірини Гладкої⁸⁶.

У системі краєзнавчого пізнання сіл важливе значення мають етнографічно-фольклористичні дослідження. Їх у с. Доброгостіві почали провадитися ще з кінця XIX ст. Фіксацію відомостей стосовно особливостей укладу життя доброгостівчан, їх побуту, вивчення звичаїв, обрядів місцевих мешканців, записи фольклорних матеріалів простежуємо і впродовж XX – початку XXI ст., хоча і несистемно.

Можливо, одним із перших, хто, вивчаючи народну культуру українців, здійснював це на матеріалах села, був Іван Франко, котрий ще з часу навчання в Дрогобицькій гімназії цікавився народною творчістю⁸⁷.

Наприкінці ХІХ століття в селі перебував Юліан Яворський (1873 – 1937), представник “москвофільського” напрямку в суспільному житті Галичини кінця ХІХ – початку ХХ ст. Він відомий як літературознавець, публіцист, збирач фольклорних матеріалів, частина з яких була опублікована у 1915 році в Києві як “Памятники галицко-русской народной словесности: Легенды Сказки. Рассказы. Анекдоты”. Про його перебування в 1892 та 1897 роках у селі свідчить низка листів, котрі він надіслав Іванові Франкові⁸⁸. Ю. Яворський записує в селі вертепну драму, тест якої згодом передає Івану Франку, котрий згадує про це у своїй статті, аналізуючи розвиток українського вертепу⁸⁹.

Продовжуючи дослідження з цього питання, І. Франко в іншій своїй статті публікує текст вертепу, записаний в селі Доброгостів Володимиром Левицьким⁹⁰.

Увагу Франка також привернули прізвиська людей, які мешкають в селі Доброгостів. Зокрема окремі з них він використовує для унаочнення ономастичних традицій українців⁹¹.

На початку ХХ ст. збір етнографічних матеріалів в краї провадив студент Львівського університету Володимир Левинський, котрий за дорученням НТШ ім. Шевченка у серпні 1906 року обстежив низку сіл на території нинішніх Дрогобицького і Сколівського району. Одним із цих населених пунктів був і Доброгостів. Про загальний доробок дослідника за час подорожі йшлося у “Хроніці НТШ”⁹². Про це також пише і Оксана Сапеляк, відзначаючи роль НТШ в організації наукових досліджень у регіоні⁹³. У результаті, за матеріалами, записаними в селі від Анни Васько, він опублікував статтю “Бойківське весіле в Доброгостіві”⁹⁴. У ній автор, із залученням численних фольклорних матеріалів, зробив детальний опис народного весільного обряду. Цінність публікації полягає в тому, що на її основі є можливість прослідкувати, які зміни відбулися в народній обрядовості за минуле століття. Із покликанням на вищезгадану статтю Ірина Волицька відзначає значне поширення театралізованих дійств у народних звичаях українців⁹⁵.

У 1954 році в селі працювала експедиція Музею етнографії та художнього промислу, учасники якої збирали пам’ятки народного одягу, жіночі прикраси, здійснили опис хати місцевого жителя Дашка, зробили замальовки оригінального розпису скринь тощо⁹⁶.

У 1974 році записи фольклорних матеріалів здійснював відомий нині український фольклорист Григорій Дем’ян. Топонімічний переказ, записаний від Г. Жагалак, який пояснює походження назви села Доброгостів, згодом був опублікований, про що вже йшлося.

Виконуючи завдання етнографічної практики, вивченням етнографічно-фольклорних аспектів повстанського руху на базі свідчень доброгостівчан займалася свого часу тоді ще студентка історичного факультету Дрогобицького педуніверситету імені Івана Франка, а нині вчитель історії місцевої школи Тетяна Бондаренко. Нею зафіксовано біографічні відомості українських повстанців, уродженців села, записано низку повстанських пісень, серед яких є і декілька маловідомих. Серед повстанських пісень особливу цінність становлять твори, складені мешканцями села на основі подій, які відбувалися в їх населеному пункті. Зокрема, 1948 року, на Йорданські свята, на околиці села, поблизу хутора Бистрий була розгромлена криївка УПА. На згадку про

цю подію Анна Фарима, 1930 р. н., склала пісню “У п’ятницю вечір снігом замело”, яку записала Т. Бондаренко⁹⁷.

Окремі етнографічні відомості стосовно господарської діяльності, розвитку місцевих народних промислів, традицій народного будівництва, організації громадського життя наявні в праці І. Іванцюри⁹⁸.

Багатою на інформацію, яка характеризує народну культуру українців на прикладі окремо взятого села, є праця Г. Гарасим’яка. Незважаючи на те, що автор не завжди дотримується наукових дефініцій, що зрозуміло, оскільки не є фаховим вченим, його спостереження щодо господарських занять та народного будівництва, перелік багатьох народних вірувань, достатньо повний опис сільського весілля, окремі свідчення стосовно обрядовості календарного року є надзвичайно важливими не тільки для краєзнавчих, а й тематичних етнографічних досліджень⁹⁹.

Автор статті також проводив етнографічно-фольклорні дослідження с. Доброгостів. Зокрема, від односельчан зафіксовано більше 200 прислів’їв та приказок¹⁰⁰. Останнім часом основну увагу було приділено вивченню різдвяно-новорічної звичаєвості села¹⁰¹. Багатство фольклорної традиції місцевих мешканців підтверджують майже півтори сотні колядок, щедрівок, частина з яких опублікована¹⁰². Від жителів села записано зо два десятки вінчівок. На основі зібраних матеріалів було опубліковано низку статей, у яких охарактеризовано основні сюжетні лінії та образність українських колядок¹⁰³.

Предметом наукового дослідження була і сфрагістика села Доброгостів. У статті, опублікованій у “Дрогобицькому краєзнавчому збірнику” відомий місцевий краєзнавець Петро Сов’як вказує, що на печатці із с. Доброгостів, яка датована 1853 роком, найімовірніше, зображена вівця¹⁰⁴. Скорочений варіант цієї статті опублікований і в часописі “Старожитності Дрогобиччини”¹⁰⁵. Цей же факт, правда без належного покликання, подає також І. Іванцюра¹⁰⁶. У науковій літературі відомі й інші факти. Зокрема, Андрій Гречило вважає, що на печатці з села Доброгостів, яка датована 1788 роком, зображена корова, що стоїть на тлі 5 дерев, а позаду знаходиться ще одне із широкою кроною¹⁰⁷.

Важливим напрямком у краєзнавчій роботі є дослідження життєвого шляху вихідців із села, котрі стали відомими діячами суспільного життя в Україні.

Серед них, перш за все, варто відзначити Івана Боберського. Народжений у селі 14. 08. 1873 року у сім’ї греко-католицького священника, він здобуває освіту в Самбірській гімназії, вчиться у Львівському університеті, а згодом опановує німецьку філологію в Австрії.

На межі XIX – XX ст. Іван Боберський авторитетний громадсько-політичний діяч в Галичині, з іменем якого пов’язане становлення фізкультурно-спортивного руху в краї, створення спортивного товариства “Сокіл”, організованого у 1894 році. Водночас, він працює викладачем німецької філології та фізичного виховання в Академічній гімназії Львова, є редактором часопису “Вісті з Запорожжя” (1910 – 1914 рр.), щомісячника “Січові Вісті” (1912 – 1914 рр.), а також автором низки наукових праць з методики фізкультурної роботи “Забави й гри рухові” (1904 – 1905), “Копаний м’яч” (1906) та ін. У часи I світової війни І. Боберський – член Головної Української Ради, у 1918 – 1919 роках – референт пропаганди в Державному секретаріаті військових справ ЗУНР, а згодом представник уряду ЗУНР в США і Канаді для організації допомоги стрілецькому війську. З 1932 року живе в Словенії, звідки родом була його дружина, пропагує ідею участі українців в Олімпійських іграх, працює над спогадами. Помер

наш земляк 1947 року в словенському місті Тржич, де і похований. Тож дослідження життєвого шляху Івана Боберського є визнанням його заслуг перед Україною¹⁰⁸.

Чимало dobrogostivchan присвятило своє життя науковій та науково-педагогічній діяльності. Працюючи в різних галузях, вони є авторами численних наукових праць. Серед них варто відзначити Івана Петровича Пасемка, літературознавця, публіциста, фахівця з питань українсько-чеських культурних взаємин. Про широкий діапазон його наукових зацікавлень, його громадську позицію свідчить книга, до якої ввійшли статті, есеї, розвідки¹⁰⁹. Непересічність автора виявляється у роздумах про Івана Франка, які викладені в іншій його книзі¹¹⁰.

У переліку науковців, уродженців села, хотілося б виокремити й Івана Григоровича Гарасим'яка (1942 – 2000), організатора і першого завідувача кафедри українознавства Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Філософ за професією і науковими захопленнями, поет у душі і журналіст за покликанням, він співавтор низки монографій, численних статей, опублікованих у фахових і літературознавчих журналах¹¹¹. Про його авторитет у середовищі франкознавців свідчить хоча б те, що І. Гарасим'як був одним із тих, хто готував до друку том “Філософські праці” Каменяра¹¹².

Звичайно, названими прізвищами не вичерпується перелік відомих у своїй галузі діяльності dobrogostivchan. І тому цю роботу варто продовжувати.

Таким чином, бібліографія села Доброгостів є доволі значною. Кількість публікацій, використана в цій статті наближається до сотні. І це ще не вичерпний перелік. Цілком можливі й інші статті опубліковані в наукових чи науково-популярних виданнях, які не потрапили в поле зору автора. А опрацювання періодики, на предмет наявності на шпальтах видань інформації стосовно села – це практично не розроблена проблема. Однак загальний огляд літератури з цього питання засвідчив, що серед них досить незначною є частка публікацій суто наукового спрямування. Натомість основна частина становить величезну джерельну базу для проведення комплексного монографічного дослідження села.

¹ Іванцюра І. Доброгостів. Історико-географічний мемуарний нарис. – Дрогобич, 2001. – 210 с.

² Пастух Р. Про Доброгостів тепер прочитає і його родак, і кожен гість // Шлях перемоги. – Ч. 35 (2470). – 29. 08. 2001 р.

³ Бончук В. Лауреат ХІ конкурсу ім. Мирона Утриска // Шлях перемоги. – Ч. 5 (2798). – 30. 01. 2008 р.

⁴ Бончук В. Нагороди для британських українців. Віра Бончук // Українська думка. – Ч. 4 (3154). – 16. 02. 2008.

⁵ Гладкий М. Іван Іванцюра. Доброгостів : Історико-географічний мемуарний нарис // Дрогобицький краєзнавчий збірник (далі – ДКЗ). – Дрогобич, 2001. – Вип. V. – С. 451-455.

⁶ Іванцюра І. Дороги життя роду Іванцюри. Книга споминів і світлин. Мемуарний нарис // Україна, 2005. – 566 с.

⁷ Гладкий М. Іванцюра Іван. Дороги життя роду Іванцюри. Книга споминів і світлин. Мемуарний нарис / Ред. В. Демків. – Україна, 2005. – 566 с. // ДКЗ. – Дрогобич, 2005. – Вип. ІХ. – С. 606-609.

⁸ Гарасим'як Г. Доброгостів: прожите й пережите. – Б. м. і р. – 58 с.

⁹ Олексин І. Геологічно-географічний нарис Дрогобицького повіту // Дрогобицьчина – земля Івана Франка. Збірник географічних, історичних та етнографічно-побутових і мемуарних матеріалів (далі – ДЗІФ). – Нью-Йорк-Париж-Сідней-Торонто, 1973. – Т. I. – С. 14-42.

¹⁰ Заставний Ф. Географія України: У 2-х книгах. – Львів, 1994. – С. 66.

¹¹ Верган В. Дрогобич і Дрогобицьчина на тлі історичних подій // ДЗІФ. – Нью-Йорк-Париж-Сідней-Торонто, 1973. – Т. I. – С. 47.

¹² Пасемко Іван. Українознавчий аспект топонімії Галичини, Буковини, Волині та Закарпаття і суміжних з ними районів у закордонні – свідчення автохтонності українського етносу // Українство: світові обшири: Статті, есеї, розвідки. – Харків, 2006. – С. 120.

¹³ Там само.

¹⁴ Пасемко Іван. Літопис Франкового краю // Українство: світові обшири: Статті, есеї, розвідки. – Харків, 2006. – С. 166; Його ж. Літопис Франкового краю // Моя Франкіана. – Харків, 2007. – С. 17-18.

¹⁵ Гарасим'як Г., Гарасим'як І. Доброгостів на історичних перехрестях // ДЗІФ. – Дрогобич, 1997. – Т. 4. – С. 170.

¹⁶ Гарасим'як Г. Доброгостів... – С. 15.

¹⁷ Пастух Р., Сов'як П., Шимко І. Доброгостів // Дрогобицьчина: свідки епох. У двох книгах. Книга 1. Міста і села. – Дрогобич, 2012. – С. 150.

¹⁸ Струк Л. Дещо про легендарну назву міста Дрогобич // ДЗІФ. – Нью-Йорк-Париж-Сідней-Торонто, 1973. – Т. I. – С. 234-235.

¹⁹ Худаш М., Демчук М. Походження українських карпатських і прикарпатських назв населених пунктів (відантропонімії утворення). – К., 1991. – С. 65.

²⁰ Іванцюра І. Доброгостів... – С. 66-67.

²¹ Галик В. Листи Юліана Яворського з села Доброгостів на Дрогобицьчині до Івана Франка // ДКЗ. – Дрогобич, 2011. – Вип. XIV–XV. – С. 592.

²² Інкін В. Сільське суспільство Галицького Прикарпаття у XVI – XVIII століттях: історичні нариси / Упорядкування та наукова редакція Миколи Крикуна. – Львів, 2004. – С. 184.

²³ Смуток І, Тимошенко Л. Люстрація Дрогобицького староства 1621 р. // ДКЗ. – Дрогобич, 2008. – Вип. XI–XII. – С. 452.

²⁴ Lustracja wojewodztw Ruskiego, Podolskiego i Belskiego. 1564 – 1565. – Cz. II. – Warszawa, 2001. – S. 1964; Rejestr poborowy ziemi przemyskiej z 1628 roku / Polska południowo-wschodnia w epoce nowożytnej / Polska południowo-wschodnia w epoce nowożytnej / Zdzisław Budzynski i Kfzimierz Przybos // Zrodla dziejowe. – Т. I. – Cz. 1. – Rzeszow, 1997. – S. 189; Rejestr poborowy ziemi przemyskiej z 1651 roku / Zdzisław Budzynski i Kfzimierz Przybos // Zrodla dziejowe. – Т. I. – Cz. 2. – Rzeszow, 1997. – S. 150; Rejestr poborowy ziemi przemyskiej z 1658 roku / Polska południowo-wschodnia w epoce nowożytnej / Zdzisław Budzynski i Kfzimierz Przybos // Zrodla dziejowe. – Т. I. – Cz. 3. – Rzeszow, 2000. – S. 27-28; Rejestr poborowy ziemi przemyskiej z 1674 roku / Polska południowo-wschodnia w epoce nowożytnej / Zdzisław Budzynski i Kfzimierz Przybos // Zrodla dziejowe. – Т. I. – Cz. 4. – Rzeszow, 2000. – S. 94 та ін.

²⁵ Смуток І, Тимошенко Л. Люстрація Дрогобицького староства... – С. 462-463; Їх же. Дрогобицьке староство в актах Люстрації Руського воеводства 1765 р. // ДКЗ. – Дрогобич, 2002. – Вип. VI. – С. 490.

²⁶ Смуток І, Тимошенко Л. Дрогобицьке староство... – С. 475-476.

²⁷ Gliwa A. Najazd tatarsko-kozacks na Rus Czerwona w 1648 r. Straty materialne i demograficzne na terenie zems przemyskiej // RP. – Т. XLV. – Z. 1. Historia wojskowosci. – Przemysl, 2009. – S. 112-117; Gliwa A. Starostwo Drohobyckie w XVII wieku. Potencjal gospodarczy i demograficzny w swietle zrodel skarbowych // ДКЗ. – Дрогобич, 2011. – Вип. XIV–XV. – С. 159, 164, 166, 168, 175.

- ²⁸ Інкін В. Сільське суспільство... – С. 75, 184, 185, 268, 336, 339.
- ²⁹ Думін О. Історія легіону Українських Січових Стрільців. 1914 – 1918. – Львів, 1936. – С. 80.
- ³⁰ Лист втрат легіону УСС // Думін Осип. Історія легіону Українських Січових Стрільців. 1914 – 1918. – Львів, 1936. – С. 358.
- ³¹ Думін О. Бої легіону Січових Стрільців з російським військом на Дрогобиччині під час наступу австрійського війська в жовтні 1914 року // ДЗІФ. – Нью-Йорк-Париж-Сідней-Торонто, 1986. – Т. III. – С. 428; Втрати легіону УСС у боях з російським військом на Дрогобиччині в жовтні 1914 року // ДЗІФ. – Нью-Йорк-Париж-Сідней-Торонто, 1986. – Т. III. – С. 427.
- ³² Мінчак М. Українські січові стрільці Дрогобиччини // ДЗІФ. – Нью-Йорк-Париж-Сідней-Торонто, 1973. – Т. I. – С. 89.
- ³³ Сеньків М., М'ясоєдов С. Українські січові стрільці на Дрогобиччині // ДКЗ. – Вип. 1. – Дрогобич, 1994. – С. 70-73.
- ³⁴ Дрогобицький листок. – Ч. 40. – 7. 05. 1919 р.
- ³⁵ Пацлавський В. Дрогобич перед Листопадним чином // ДЗІФ. – Нью-Йорк-Париж-Сідней-Торонто, 1978. – Т. II. – С. 17.
- ³⁶ Терлецький М. Улично. Спогад // ДЗІФ. – Нью-Йорк-Париж-Сідней-Торонто, 1978. – Т. II. – С. 175.
- ³⁷ Там само.
- ³⁸ Скочиляс І. Кредитові кооперативи в Дрогобицькому повіті // ДЗІФ. – Нью-Йорк-Париж-Сідней-Торонто, 1973. – Т. I. – С. 540.
- ³⁹ Скочиляс І. Товариство “Просвіта” // ДЗІФ. – Нью-Йорк-Париж-Сідней-Торонто, 1973. – Т. I. – С. 272.
- ⁴⁰ Гарасим'як Г. Доброгостів... – С. 24-26.
- ⁴¹ Савчин М. Боротьба робітників і селян Дрогобиччини за поліпшення свого соціального становища у міжвоєнні роки (1921 – 1938) // ДКЗ. – Дрогобич, 1995. – Вип. 1, 1994. – С. 93.
- ⁴² Там само. – С. 94.
- ⁴³ Нестерович В. Філія українських купців і промисловців у Дрогобичі // ДЗІФ. – Нью-Йорк-Париж-Сідней-Торонто, 1978. – Т. II. – С. 47.
- ⁴⁴ Гаврилюк М. “Просвіта” Дрогобиччини : колись і тепер // ДЗІФ. – Дрогобич, 1997. – Т. 4. – С. 461.
- ⁴⁵ Скочиляс І. Товариство “Просвіта”... – С. 223.
- ⁴⁶ Бордуляк Т. Дрогобицька “Просвіта”. Коротка історія. – Дрогобич, 2003. – С. 8, 12.
- ⁴⁷ Гарасим'як Г. Доброгостів... – С. 9 – 14..
- ⁴⁸ Турик М. Село Снятинка. Спогад // ДЗІФ. – Нью-Йорк-Париж-Сідней-Торонто, 1978. – Т. II. – С. 183.
- ⁴⁹ Там само. – С. 47-54.
- ⁵⁰ Там само. – С. 54-57.
- ⁵¹ Літопис Української Повстанської Армії. – Т. 9. – Кн. 2: 1946 – 1948. – Торонто, 1982. – С. 421; Літопис Української Повстанської Армії. – Т. 10. – Кн. 3: 1949 – 1952. – Торонто, 1982. – С. 195.
- ⁵² Збройні дії УПА і Збройного підпілля на Дрогобиччині в 1944 – 1949 роках // ДЗІФ. – Нью-Йорк-Париж-Сідней-Торонто, 1986. – Т. III. – С. 439, 441.
- ⁵³ Ширше розгортаймо змагання лісорубів і возіїв / Постанова виконкому обласної Ради депутатів трудящих та бюро обкому КП(б)У // Радянське слово. – 26.02.1946 р.
- ⁵⁴ Мазур С. Доброгостівські возії // Радянське слово. – 26.02.1946 р.
- ⁵⁵ Возний І. Сільська рада осторонь колгоспного життя // Радянське слово. – 8.01.1950 р.
- ⁵⁶ Доброгостів // Історія міст і сіл України. Львівська область. – К., 1968. – С. 318.

- ⁵⁷ о. Бендик М. Відродження Української греко-католицької церкви // ДЗІФ. – Дрогобич, 1997. – Т. 4. – С. 38.
- ⁵⁸ Гарасим'як Г. Доброгостів... – С. 22-24.
- ⁵⁹ Пастух Р. Над краєм знову синьо-жовтий стяг // ДЗІФ. – Дрогобич, 1997. – Т. 4. – С. 48.
- ⁶⁰ Русин Т. Из сільських настроїв // ДЗІФ. – Дрогобич, 1997. – Т. 4. – С. 86, 88-89.
- ⁶¹ Пастух Р., Сов'як П., Шимко І. Доброгостів... – Кн. 1: Міста і села... – С. 148-153.
- ⁶² Пастух Роман, Сов'як Петро, Шимко Ігор. Доброгостів // Дрогобиччина: свідки епох. Енциклопедична книга-альбом. – Кн. 2: Шляхами Франкового краю. – Дрогобич, 2012. – С. 282-285; Пастух Р., Сов'як П., Шимко І. Бистрий // Там же. – С. 286.
- ⁶³ Архів Інституту мистецтвознавства фольклористики та етнології. – Ф. 14-3. – Од. зб. 930. – Арк. 24.
- ⁶⁴ Легенди та перекази / Упорядкування та примітки А. Л. Іоаніді. Вст. стаття О. І. Дея. – К., 1985. – С. 106.
- ⁶⁵ Писана керниця: Топонімічні легенди та перекази українців Карпат / Зібрав та впорядкував Василь Сокіл. – Львів, 1994. – С. 78.
- ⁶⁶ Гарасим'як Г., Гарасим'як І. Доброгостів... – С. 170; Іванцюра І. Доброгостів... – С. 87-88; Пасемко І. Українознавчий аспект... – С. 120; Пастух Р., Сов'як П., Шимко І. Доброгостів... – С. 148.
- ⁶⁷ Худаш М., Демчук М. Походження українських карпатських і прикарпатських назв... – С. 65, 214.
- ⁶⁸ Makarski W. Nazwy miejscowosci dawnej ziemi Przemyskiej. – Lublin, 1999. – S. 70.
- ⁶⁹ Рожко М. Тустань – давньоруська наскельна фортеця. – К., 1996. – С. 26-27.
- ⁷⁰ Пасемко І. Українознавчий аспект... – С. 121-125, 140.
- ⁷¹ Там само. – С. 121.
- ⁷² Пастух Р., Сов'як П., Шимко І. Доброгостів... – Кн. 2. Шляхами Франкового краю... – С. 282-285.
- ⁷³ Слободян В. Церкви України. Перемишльська єпархія. – Львів, 1998. – С. 36.
- ⁷⁴ Посвячення церкви в Доброгостіві // Слово. – Ч. 45. – 1868.
- ⁷⁵ Слободян В. Церкви України. Перемишльська єпархія... – С. 36.
- ⁷⁶ Шематизм всего греко-католицького клира злучених єпархій Перемишльської, Самбірської і Сянницької на рік 1918. – Перемишль, 1918. – С. 46.
- ⁷⁷ Іванцюра І. Доброгостів... – С. 92-94.
- ⁷⁸ Гарасим'як Г. Доброгостів... – С. 15-24.
- ⁷⁹ Шематизм греко-католицького духовенства злучених єпархій Перемишльської, Самбірської і Сяноїцької на рік Божий 1926. – Перемишль, 1926. – С. 15.
- ⁸⁰ Фур І. Українська Католицька церква в Дрогобицькому повіті в 1938 – 1939 році // ДЗІФ. – Нью-Йорк-Париж-Сідней-Торонто, 1978. – Т. III. – С. 449.
- ⁸¹ Шематизм всего греко-католицького клира... – С. 46; Шематизм... на рік Божий 1926... – С. 15; Шематизм греко-католицького духовенства злучених єпархій Перемишльської, Самбірської, Сянницької на рік Божий 1930. – Перемишль, 1930. – С. 15; Шематизм... на рік Божий 1932. – Перемишль, 1932. – С. 8; Шематизм... на рік Божий 1934. – Перемишль, 1934. – С. 33; Шематизм... на рік Божий 1937. – Перемишль, 1937. – С. 32; Шематизм... на рік Божий 1938 – 1939. – Перемишль, 1938. – С. 33
- ⁸² Шематизм... на рік Божий 1938 – 1939... – С. 33.
- ⁸³ Іванцюра І. Доброгостів... – С. 95-100.
- ⁸⁴ Радянське слово. – 31. 05. 1946 р.

⁸⁵ Ліщинський Л. Дрогобицький районний відділ народної освіти у 1986 – 1990 роках. // ДЗІФ. – Т. 4. – Дрогобич, 1997. – С. 117.

⁸⁶ Гладка І. Учнівські “Зошити друзів” та проблеми виховання дітей молодшого шкільного віку // Етнос. Культура. Нація. Збірник наукових праць за матеріалами V всеукраїнської науково-практичної конференції. – Дрогобич, 2006. – С. 431-436.

⁸⁷ Галик В. Дрогобиччина в дослідницькій спадщині Івана Франка // ДКЗ. – Дрогобич, 2008. – Вип. XI-XII. – С. 280.

⁸⁸ Галик В. Листи Юліана Яворського... – С. 585-594.

⁸⁹ Франко І. До історії українського вертепу XVIII в. // Франко І. Збір. творів у 50 - ти тт. – К., 1982. – Т. 36. – С. 375.

⁹⁰ Франко І. Нові матеріали до історії українського вертепу // Франко І. Збір. творів у 50 - ти тт. – К., 1983. – Т. 38. – С. 388-392.

⁹¹ Франко І. Причинки до української ономастики // Франко І. Збір. творів у 50 - ти тт. – К., 1982. – Т. 36. – С. 410.

⁹² Справоздане з етнографічної екскурсії // Хроніка Наукового Товариства імени Шевченка у Львові. – 1906. – Вип. IV. – Ч. 28. – С. 15.

⁹³ Сапеляк О. Етнографічні студії в Науковому Товаристві ім. Шевченка (1898 – 1939). – Львів, 2000. – С. 78.

⁹⁴ Левинський В. Бойківське весіле в Доброгостіві // Матеріали до українсько-руської етнології. – Львів, 1908. – Т. 10. – С. 1-20.

⁹⁵ Волицька І. Театральні елементи в традиційній обрядовості українців Карпат кінця XIX – поч. XX ст. – К., 1982. – С. 65, 68, 69, 85, 86, 91.

⁹⁶ Архів ІН НАН України. – Опис 2. – Справа № 29.

⁹⁷ Зібрані Т. Бондаренко матеріали, зберігаються в архіві автора.

⁹⁸ Іванцюра І. Доброгостів... – С. 11-121,

⁹⁹ Гарасим'як Г. Доброгостів... – С. 4-5, 7-9, 27-36.

¹⁰⁰ Прислів'я та приказка, записані від жителів села Доброгостів. Записи М. Гладкого // Особистий архів автора.

¹⁰¹ Гладкий М. Різдвяно-новорічна звичаєвість села Доброгостів // ДКЗ. – Дрогобич, 2009. – Вип. XIII. – С. 257-265; Гладкий М. Традиції колядування в селі Доброгостів // ДКЗ. – Дрогобич, 2011. – Вип. XIV-XV. – С. 423-432.

¹⁰² “...Хай луна колядка в небесах”. Збірник українських колядок / Упорядник Микола Гладкий. – Дрогобич, 2009. – 120 с.; “...Хай луна колядка в небесах”. Збірник українських колядок. Видання 2-е доповнене / Упорядник Микола. Гладкий. – Дрогобич, 2009. – 155 с.

¹⁰³ Гладкий М. Величання парубка та дівчини в контексті традицій колядування (на матеріалах села Доброгостів // Етнос. Культура. Нація. / Збірник наукових праць за матеріалами VII міжнародної науково-практичної конференції. – Дрогобич, 2010. – Вип. VII – С. 239-246; Його ж. Національно-патріотичні мотиви в колядках Дрогобиччини // Гуманізація змістового компонента дисциплін художньо-естетичного циклу у середній та вищій школі: Збірник наукових праць. – Ч. 2. – Дрогобич, 2011. – С. 118-129; Його ж. Величання господаря та господині в українських колядках (на матеріалах с. Доброгостів) // Народознавчі Зошити. – 2013. – № 1. – С. 94-98.

¹⁰⁴ Сов'як П. Символіка та написи на печатках територіальних громад Дрогобиччини // ДКЗ. – Дрогобич, 1998. – Вип. III. – С. 179, 182.

¹⁰⁵ Сов'як П. Символіка та написи на печатках територіальних громад Дрогобиччини // Старожитності Дрогобиччини – № 1. – серпень 2006 – С. 12 – 14.

¹⁰⁶ Іванцюра І. Доброгостів... – С. 88.

¹⁰⁷ Гречило А. Печатки сіл дрогобицької округи кінця XVIII ст. // ДКЗ. – Дрогобич, 2000. – Вип. IV. – С. 421.

¹⁰⁸ Богаченко М. Іван Боберський – батько української фізичної культури // ДЗІФ. – Т. 4. – Дрогобич, 1997. – С. 335-339; Тишко Л. Батько сокільського руху. До 130-ї річниці професора Івана Боберського (1873 – 1947) // Літопис Бойківщини. – Ч. 1 / 66 (77). – Рік 2004. – С. 47-49; Сова А. Діяльність українських товариств “Сокіл” на Дрогобиччині // ДКЗ. – Дрогобич, 2005. – Вип. IX. – С. 366-367; Кругляк О., Кругляк Т. Іван Боберський – батько українського тіло виховання // Література галицького Підгір'я кінця XIX – початку XX століття і процес національного відродження (3 нагоди 140 річниці від дня народження Івана Филипчак): Матеріали Міжнар. наук-практ. конф., Самбір-Дрогобич, 17 лютого 2011 р. – Дрогобич, 2011. – С. 236-244.

¹⁰⁹ Пасемко І. Українство: світові обшири: Статті, есеї, розвідки. – Харків, 2006. – 604 с.

¹¹⁰ Пасемко І. Моя Франкіана. – Харків, 2007. – 136 с.

¹¹¹ Гладкий М. Іван Гарасим'як: штрихи до біографії та діяльності // Етнос. Культура. Нація : Збірник наукових праць за матеріалами Другої міжнародної науково-практичної конференції 27 – 28 жовтня 2000 року. – Вип. II. – Дрогобич, 2000. – С. 9-15.

¹¹² Гарасим'як І. Пояснення слів. Показчик імен і назв // Франко І. Збір. творів у 50-ти тт. – К., 1986. – Т. 45. – С. 560-570.

Микола Гладкий.

Село Доброгостів: бібліо-історіографічний огляд літератури.

В статті здійснено першу спробу комплексного аналізу бібліографії та історіографії історії села Доброгостів Дрогобицького району. Проблемні контексти (культурно-релігійне та фінансово-господарське життя) аналізованих автором розвідок охоплюють період розвитку села до першої половини XX ст. Водночас автор зумів здійснити критичний аналіз проблеми часу заснування села враховуючи, як легендарні, так і гіпотетичні твердження.

Mykola Hladkyy.

Village Dobrohostiv: bibliographic-historiographical literature review.

In the article the first attempt of the comprehensive analysis of the bibliography and historiography of the village Dobrohostiv in Drohobych region is made. The problematic contexts (cultural, religious, financial and economic life) of the essays cover the period of the development of the village to the first half of the twentieth century. However, the author made a critical analysis of the problem of the founding of the village considering legendary and hypothetical statements.